

Arrest

nr. 42 488 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bayangi-origine te zijn afkomstig van Eshobi, Manyu divisie. U groeide op als enige dochter bij uw ouders in het dorp Eshobi. U hielp na uw studies uw ouders op het veld. Uw vader moest in april 2009 een operatie ondergaan en hij had hiervoor geld geleend bij een dorpsgenoot (T.P.). Nadat uw vader uit het ziekenhuis ontslagen was, meldde hij dat u met (T.P.) zou trouwen. U weigerde. (P.) drong aan bij uw vader om het geleende geld terug te betalen, anders zou hij u als zijn vrouw nemen. Uw vader kon het geleende geld niet terugbetalen en in juni 2009 werd u het huwelijk met (P.) opgedrongen. Op 25 juli 2009 kwam (P.) met zijn oudere broer naar jullie huis en werd er een traditioneel huwelijk gehouden. U volgde (P.) die avond mee naar zijn huis in Eshobi. De eerste keer dat u met (P.) naar bed ging, ontdekte (P.) dat u nog niet besneden was. Hij drong erop aan dat u zou worden besneden. Hij gaf u veel geld, zodat u een besnijdenis

zou aanvaarden. U weigerde een besnijdenis te ondergaan. U had immers enkele jaren eerder een poging tot besnijdenis meegemaakt. Uw moeder zei u – toen uw zoon 8 jaar was – dat u besneden moest worden, anders zou u misschien geen ander kind meer krijgen. Er werd geprobeerd u te besnijden, maar u verloor zoveel bloed dat men de operatie heeft opgegeven. Op 29 augustus 2009 maakte Paul u 's morgens wakker en hij zei dat de vrouwen waren gekomen voor uw besnijdenis. U vroeg hem of u zich eerst kon wassen. U wikkelde uw gespaarde geld in uw geboorteakte en stak het in uw broek. U wikkelde uw broek in een handdoek en u liep naar de rivier. U keerde niet meer terug naar huis en ging naar Mamfe. In Mamfe meldde u op het politiekantoor dat men u wilde besnijden. De politie kon u niet helpen en stuurde u weg. U nam een bus via Kumba naar Tiko, waar u naar uw oom ging. U kon niet bij uw oom verblijven, omdat hij op de hoogte was gebracht van de situatie en uw vader hem had gevraagd u terug te sturen naar Eshobi. U stapte naar het politiekantoor in Tiko, maar u werd er niet geholpen. U ging een restaurant binnen, waar u mocht werken in ruil voor onderdak. U werkte ongeveer een maand in het restaurant en ontmoette er (l.), een zakenman. Hij vroeg u wat er aan de hand was, omdat u er ongelukkig uitzag. U vertelde hem uw situatie en hij antwoordde u te kunnen helpen. U gaf hem geld en hij kwam terug met een groen boekje voor u. U reageerde dat het onmogelijk van u kon zijn, omdat hij uw naam niet kende. U vroeg zich ook af waarom hij u zou helpen, waarop hij antwoordde dat hij zijn zus verloren had ten gevolge van een besnijdenis. Op 5 oktober 2009 had u met (l.) afgesproken en hij bracht u naar Douala. U hebt Kameroen samen met (l.) verlaten per vliegtuig en op 6 oktober 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen van familiale aard zijn, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u enkel problemen kende met uw vader en met de door hem aan u toegewezen echtgenoot, (T.P.). U verklaart bij een terugkeer naar Kameroen (T.P.) te vrezen die u zal dwingen om u te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p.5 en p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel dit probleem kende met (T.P.) in uw land van herkomst en u nooit enige problemen hebt gehad met de Kameroense autoriteiten.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat u actueel nog door uw vader of door (T.P.) wordt gezocht met het oog op vervolging (besnijdenis). Zo beweert u in de periode voor uw vertrek uit Kameroen ongeveer een maand in een restaurant in Tiko te hebben gewerkt (zie gehoor CGVS, p.3). Uw oom gaf u geen onderdak, nadat uw vader hem had gevraagd u terug te sturen naar het dorp. Toch kende u geen ernstige problemen in de periode dat u nog in Tiko verbleef en haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk gezocht werd, waardoor uw verklaring dat u niet in Tiko kon blijven, omdat uw oom daar woont (zie gehoor CGVS, p.10), niet overtuigt. Uw verklaring dat, bij terugkeer naar Kameroen, u zal herkend worden, u zo uw familie zal ontmoeten en u zal worden teruggebracht naar (T.P.) (zie gehoor CGVS, p.12), is slechts gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt. Het feit dat u gedurende een maand in Tiko (trouwens in dezelfde regio als Eshobi) kon verblijven zonder problemen, weerlegt reeds deze veronderstelling. Bovendien hebt u de mogelijkheid zich verder van Eshobi (in een andere regio of in een stad) in Kameroen te vestigen. Aangezien u reeds in Tiko erin slaagde een onderkomen en job te vinden mag dit van u ook elders in Kameroen verwacht worden.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde vrees voor een besnijdenis. U stelt dat u een eerste poging tot besnijdenis meemaakte, maar die werd gestaakt omdat u hevig bloedde (zie gehoor CGVS, p.7). Uw moeder vertelde dat ieder andere vrouw dit meemaakte, maar u blijkt niet te weten of uw moeder zelf ook werd besneden (zie gehoor CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat uw moeder u niets zou hebben verteld over haar persoonlijke situatie of over een besnijdenis, nadat u ernstig bloedde bij uw eerste poging tot besnijdenis.

U vermeldt dat er wordt geprobeerd om het tegen te houden en er mogelijks in de steden campagne wordt gevoerd, waardoor het opmerkelijk is dat u geen hulp zocht (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat u naar de politie ging in Mamfe, maar dat de agenten antwoordden dat er niets tegen kon gedaan worden (zie gehoor CGVS, p.9). U ging in Tiko naar het politiekantoor, waar u hetzelfde werd

geantwoord. U hebt nagelaten om elders hulp of bescherming bij de hogere autoriteiten of bij (vrouwen)organisaties te zoeken. U hebt bijgevolg de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt in geheel Kameroen een besnijdenis te vrezen. U geeft zelf aan dat vrouwenbesnijdenis niet voorkomt in heel Kameroen (zie gehoor CGVS, p.7). Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat besnijdenis in Kameroen voornamelijk voorkomt bij de Ejagham in South West en bij de Hausa en Arophous in Noord-Kameroen (zie informatie administratieve dossier). Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Kameroen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw man u geld gaf in ruil voor uw besnijdenis en dat u dit geld aannam. Het feit dat uw man het nodig achtte u hiervoor te betalen duidt niet echt op een situatie van dwang en toont aan dat u, door het geld te weigeren of terug te geven, een besnijdenis hoogstwaarschijnlijk kon vermijden. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze mogelijkheid overwogen hebt, wat de ernst van uw vrees grondig aantast.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde kopie van uw geboortecertificaat (n°578/08/2009 afgeleverd te Buea op 24 april 2009) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het door u neergelegde medische attest van Dr (M.R.) dd.15.12.2009 stelt dat men poogde een vrouwelijke verminking uit te voeren. Er werd een kleine incisie vastgesteld, maar er zijn verder geen afwijkingen en uw clitoris is aanwezig. Dit attest houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel zou besneden worden in Kameroen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoekster duidt in het verzoekschrift, naast het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de “Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie optreedt de Minister van Migratie en asiel” aan als tegenpartij.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De “Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie optreedt de Minister van Migratie en asiel” kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt coherente en plausibele verklaringen te hebben afgelegd waarin de elementen worden teruggevonden die voorkomen in diverse rapporten van gekende internationale organisaties en betoogt dat het CGVS ten onrechte weigerde haar de status van vluchteling toe te kennen. Verzoekster wijst erop dat uit diverse rapporten van internationale organisaties blijkt dat vrouwelijke genitale verminking voorkomt in verscheidene regio's in Kameroen. Het CGVS bevestigt zelf dat dit voornamelijk voorkomt bij de Ejagham in de South West en bij de Hausa en Arophous in het Noorden van Kameroen. De ejagham zijn terug te vinden in de Manyu division waar verzoekster vandaan komt. Er kan dan ook geen

betwisting bestaan over het feit dat vrouwen in de regio waar verzoekster vandaan komt een groot risico lopen te worden besneden. Uit algemeen gekende informatie en de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de verklaringen van verzoekster aannemelijk zijn en in overeenstemming met gekende feiten.

Verzoekster benadrukt dat zij ter ondersteuning van haar asielaanvraag een medisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat men poogde haar te besnijden, hetgeen haar verklaringen aangaande de eerdere poging tot besnijdenis bevestigt. Zij haalt punt 19 aan van de *“Note on burden and standard of proof in Refugee Claim”* van het UNHCR van 16 december 1998 en stelt dat in casu rekening moet worden gehouden met het feit dat men voordien reeds heeft getracht haar te besnijden. Dit zou een bijkomende aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens verzoekster hebben de elementen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd apart of samen geen doorslaggevend karakter om een weigering van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Betreffende de motivering dat zijn probleem van familiale aard zou zijn preciseert verzoekster dat zij vreest besneden te worden en daarvoor onder druk wordt gezet door haar echtgenoot. Deze geniet de steun van zowel verzoeksters familie als de ordediensten. Verzoekster heeft meerdere malen de steun van de politie gevraagd doch deze heeft haar niet willen helpen. Besnijdenis zou een maatschappelijk aanvaard verschijnsel zijn en de personen die zich hiertegen verzetten worden beschouwd als rebel. De strijd van verzoekster is dan ook geen strijd tegen haar echtgenoot alleen doch tegen een algemeen aanvaard negatief verschijnsel. Zij wordt niet door de autoriteiten vervolgd doch kan vanwege hen evenmin op bescherming rekenen. Derhalve zou verzoeksters probleem bezwaarlijk als familiaal worden aanzien.

Het CGVS stelt volgens haar tevens ten onrechte dat haar verklaringen geen aanwijzingen zouden bevatten dat zij actueel nog wordt gezocht. Betreffende haar verblijf in Tiko gedurende meer dan een maand doet zij gelden dat zij ondergedoken leefde. Ze werkte in een restaurant waar zij ook logeerde waardoor zij niet naar buiten moest gaan. Uit het dossier zou niet blijken dat zij in Tiko een normaal of vrij leven kon leiden en uit haar verklaringen zou kunnen worden afgeleid dat zij gezocht zou worden. Haar vader heeft er belang bij dat zij terugkeert aangezien haar echtgenoot indien zij niet terugkeert mogelijks het geleende geld terug kan vorderen. Het belang in hoofde van haar echtgenoot om haar terug te krijgen om haar te besnijden zou tevens evident zijn gelet op zijn hoedanigheid als echtgenoot en gelet op het feit dat hij zijn eer wil bescherming.

Dat haar moeder haar niets vertelde over haar eigen situatie of besnijdenis wijt verzoekster aan het feit dat de meeste Afrikaanse ouders niet met hun kinderen communiceren, behalve om bevelen te geven. Bovendien is besnijdenis een onderwerp dat als taboe wordt beschouwd en durven mensen daar niet openlijk over te praten.

Waar aan haar wordt verweten dat zij de nationale beschermingsmogelijkheden niet zou hebben uitgeput betoogt verzoekster dat geen rekening wordt gehouden met de maatschappelijke realiteit in Kameroen. De ordediensten maken één van de hoogste autoriteiten aan en politieofficiërs kunnen burgers arresteren en detineren zonder voorafgaandelijk proces. Verzoekster heeft de bescherming van de politie gevraagd doch deze heeft haar niet willen helpen. De houding van de politie was een duidelijk teken dat de autoriteiten niet veel gingen doen om te voorkomen dat zij zou worden besneden. De vrouwenorganisaties in de regio hebben geen invloed, worden niet gesteund door de overheid en bieden geen reële beschermingsmogelijkheden. Een gerechtelijke procedure kon haar situatie evenmin oplossen aangezien vrouwenbesnijdenis niet strafbaar is. Het is algemeen geweten dat men in bepaalde regio's in Kameroen besnijdenissen uitvoert. Deze praktijk wordt cultureel aanvaard en er is geen wil vanwege de overheid om te sanctioneren. Zolang dit niet gebeurt kan men verzoekster niet verwijten dat zij het land heeft verlaten.

Met betrekking tot de motivering die stelt dat zij niet aannemelijk maakt in geheel Kameroen een besnijdenis te vrezen wijst verzoekster erop dat een mogelijke vestiging in een regio waar dit niet voorkomt haar veiligheid niet zou garanderen. Haar echtgenoot zou haar als vermist kunnen opgeven en haar opsporing in het hele land vragen. Verzoekster zou enkel kunnen ontsnappen indien zij ondergedoken zou leven. Dat zij in een andere regio leeft verhindert niet dat zij zou worden teruggebracht naar haar echtgenoot indien zij wordt gevonden. Haar echtgenoot zal haar deze keer geen kans geven te ontsnappen aan de besnijdenis. Dat vrouwenbesnijdenis overal in Kameroen wordt getolereerd maakt het risico voor verzoekster nog erger. Dat haar echtgenoot haar een som geld heeft gegeven is volgens haar geen element waaruit men haar keuzevrijheid kan afleiden. Dit geld zou een vorm van compensatie zijn voor het nadeel dat hij aan haar ging berokkenen door haar te besnijden en was geenszins een manier om haar te overtuigen in te stemmen met de besnijdenis.

Verzoekster concludeert dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met algemeen bekende informatie. Hierdoor zou men dienen vast te stellen dat haar vrees gegrond is. Zij vervolgt: *“Indien nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van zijn relaas moet toch worden aangenomen dat er voldoende elementen zijn die rechtvaardigen dat hem ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend”*.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster baseert haar asielrelaas op het feit dat zij gedwongen zou zijn te huwen met een persoon omdat haar vader aan deze persoon geld ontleende en dit niet kon terugbetalen. Zij legde echter vage verklaringen af aangaande de reden waarom haar vader geld leende van deze persoon. Zo gaf zij aan dat hij dit geld nodig had voor verzorging in het ziekenhuis doch bleek zij vervolgens niet te weten welke operatie haar vader precies diende te ondergaan of wanneer deze operatie precies plaatsvond. Bovendien legde zij uiterst vage verklaringen af met betrekking tot de precieze omstandigheden waardoor zij diende te huwen. Verzoekster verklaarde immers niet te weten hoeveel geld haar vader zou hebben geleend. Zij gaf even verder aan dat zij niet goed weet wat haar vader met deze persoon heeft afgesproken en bevestigde nogmaals dat zij niet weet over welk bedrag het ging. Haar vader zou dit ook niet aan haar hebben verteld. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk niet wenste te huwen met deze persoon, er alles aan zou doen om zich te informeren omtrent het bedrag dat haar vader aan hem verschuldigd was en aangaande de precieze afspraak die hieraan verbonden was, te meer daar zij beweerde dat zijn vader een ultimatum kreeg en dat zij slechts diende te huwen indien haar vader de deadline niet haalde (administratief dossier, stuk 3, p.4-5).

Verzoekster legde tevens vage, weinig doorleefde en weinig aannemelijke verklaringen af met betrekking tot de dag van haar huwelijk. Gevraagd hoe haar huwelijk verliep antwoordde zij: *“Hij heeft zijn broers gebracht en hij kocht drank ‘mimboo’ en cola. Dat was het”*. Nogmaals gevraagd hoe het huwelijk is gegaan en of zij de dag van het huwelijk kon beschrijven, antwoordde verzoekster opnieuw in vage en weinig doorleefde bewoordingen en stelde zij: *“Ik heb niets bijzonders die dag gedaan. Ik en moeder maakten eten klaar. We maakten ook eten klaar voor de getuigen van het huwelijk. Er was geen speciale kledij gekocht voor het huwelijk. 's Avonds werd er gegeten en gedronken en iedereen ging*

naar huis. Ik volgde de man mee naar zijn huis". Verzoekster bleek derhalve niet in staat deze dag in concreto te omschrijven en maakte nergens melding van enige huwelijksceremonie of plechtigheid. Tevens was volgens haar verklaringen die dag niemand anders aanwezig dan één vriendin van haar en de getuigen, meerbepaald de broer van haar echtgenoot en verzoeksters ouders. Bovendien zouden er geen gasten zijn geweest van haar kant van de familie en zou er geen huwelijksfeest hebben plaatsgevonden. Verzoekster kon voorts niet aangeven of haar familie voor haar al dan niet een bruidsschat zou hebben ontvangen en verklaarde van haar echtgenoot niets bijzonders te hebben ontvangen die dag (administratief dossier, stuk 3, p.6).

Verzoekster heeft blijkens de stukken van het dossier incoherente verklaringen afgelegd aangaande het moment waarop zij van haar echtgenoot zou hebben vernomen dat zij diende te worden besneden. In de vragenlijst verklaarde zij: *"Uiteindelijk huwde ik traditioneel met de man op 25/07/2009. Hij wou die avond met me naar bed gaan en merkte op dat ik niet besneden was"* (administratief dossier, stuk 9, p.3). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met haar verklaringen gedurende het gehoor bij het CGVS. Wanneer haar tijdens dit gehoor immers werd gevraagd wanneer haar echtgenoot begon over de besnijdenis antwoordde zij: *"De eerste dag van huwelijk zijn we niet samen naar bed geweest. Maar de eerste keer dat ik met hem naar bed ging, ontdekte hij dat ik niet besneden was"*. Dit klemt nog des te meer daar het hoe dan ook in het geheel niet geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot voor het huwelijk niet zou hebben geweten of zij besneden was en hiernaar niet eens zou hebben geïnformeerd (administratief dossier, stuk 3, p.7).

Bovendien legde verzoekster onaannemelijke verklaringen af aangaande hetgeen zou zijn geschied nadat haar door haar echtgenoot werd meegedeeld dat zij diende te worden besneden. Zo blijkt uit haar verklaringen enerzijds dat haar moeder en haar vader in het geheel niet achter deze besnijdenis stonden, doch bleek zij anderzijds niet eens ervan op de hoogte te zijn of haar vader al dan niet met haar echtgenoot zou zijn gaan praten teneinde deze te voorkomen. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich hieromtrent zou informeren aangezien zij haar ouders nog regelmatig bezocht na haar huwelijk. Tevens is het in het licht van haar verklaringen dat zij haar man trachtte te overtuigen doch dat deze dit niet wilde aanvaarden, haar pogde om te kopen en bleef aandringen op een besnijdenis, niet aannemelijk dat verzoekster, en dit ondanks dat zij aangaf dat zij vreesde te zullen sterven ingevolge de besnijdenis, nog gedurende meer dan een maand na het huwelijk gewoon bij haar echtgenoot zou zijn blijven wonen en het huis, hoewel zij daartoe reeds eerder herhaaldelijk de mogelijkheid had, slechts zou zijn ontvlucht op het ogenblik dat de vrouwen die haar kwamen besnijden reeds voor de deur stonden. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij haar echtgenoot duidelijk te kennen gaf niet te willen dat zij zou worden besneden en dat zij bleef weigeren hiermee in te stemmen zodat het evenmin geloofwaardig is dat haar echtgenoot noch één van de vrouwen die haar kwamen besnijden haar in de gaten zou houden wanneer zij naar buiten ging om zich te wassen en dat zij haar zomaar zouden laten ontsnappen (administratief dossier, stuk 3, p.6, 8-9).

Verzoekster brengt daarenboven geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar relaas. Dit klemt des te meer daar zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo kon zij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 10, nr.34). Tevens legde zij incoherente verklaringen af omtrent het bedrag dat zij zou hebben betaald voor haar reis. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij immers dat zij met een zekere Abraham reisde en gaf zij aan: *"Deze persoon haalde het geld op in het restaurant waar ik werkte, ik weet niet hoeveel"* (administratief dossier, stuk 10, nr.33). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat een zekere Ibrahim haar hielp maar maakte zij nergens melding van het feit dat deze het geld zou zijn gaan ophalen in het restaurant waar zij werkte. Zij verklaarde integendeel dat zij hem zelf het geld zou hebben gegeven. Bovendien gaf zij, daar waar zij bij de DVZ aangaf niet te weten over welk bedrag het ging, bij het CGVS aanvankelijk aan dat zij aan de persoon die haar hielp 200 000 CFA zou hebben betaald. Even verder verklaarde zij dan weer dat zij hem 800 000 CFA zou hebben betaald (administratief dossier, stuk 3, p.10-11).

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij ondergedoken leefde in het restaurant in Tiko, alwaar *"haar werkplaats en verblijfplaats in één ruimte verenigd waren"*, is niet aannemelijk daar aangenomen moet worden dat het werken in een restaurant zich veruitwendigd door velerlei contacten, hetgeen in casu ook blijkt uit het feit dat zij zou geholpen geweest zijn door iemand *"(...) die dikwijls in restaurant*

kwam eten. De man zag me iedere keer ongelukkig (...)" (ibid) waaruit blijkt dat zij in een voor het publiek toegankelijk gedeelte van het restaurant werkzaam was.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters ingeroepen asielrelaas.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen niet afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen. Het betreft meerbepaald een geboorteakte en een medisch attest (administratief dossier, stuk 12: documenten).

De bijgebrachte geboorteakte betreft, daargelaten dat deze hoe dan ook slechts identiteitsgegevens bevat welke de teloorgegane geloofwaardigheid van haar asielmotieven niet kunnen herstellen, een kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Het medisch attest, waarvan nogmaals een kopie bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan hoogstens aantonen dat men ooit heeft gepoogd verzoekster te besnijden doch dit vermag geenszins aan te tonen dat verzoekster actueel riskeert te worden besneden. Blijkens haar verklaringen dateert deze poging immers reeds van op het ogenblik dat haar zoon ongeveer acht jaar was (administratief dossier, stuk 3, p.7). In acht genomen dat verzoekster nadien nog gedurende verscheidene jaren in Kameroen bleef, dat geen geloof kan worden gehecht aan haar concrete asielmotieven en dat zij voor het overige nergens vermeldde dat na voormelde poging ook maar enige poging zou zijn ondernomen haar alsnog te besnijden, zijn derhalve geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat zij op heden, als vrouw van meer dan dertig jaar oud, gevaar loopt te worden besneden, te meer daar uit de informatie in het dossier blijkt dat dergelijke besnijdenis in Kameroen doorgaans wordt uitgevoerd bij kinderen of jonge meisjes (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Het voorgaande volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Verzoekster voert geen middelen aan met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 3.2.1. gedane vaststellingen en de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS